

Če moraš od tod...

Če moraš pa res že od tod
 Na vojsko, to žalostno pot:
 Sam angelj tvoj váruh te spremljaj,
 Te sprémljaj in čuvaj povsod!
 Oh, koliko vročih solzâ
 Prelila bom sama domâ!
 Sam Večni, sam Večni bo štél jih —
 Kdó drug pač tolažbe mi dá?

A naj le tekó mi solzé,
 Saj tekle mi bodo za té!
 Teh biserjev mórja ljubezni
 Saj vredno je tvoje srcé!
 Tam bojni razsajal bo grom
 In tukaj molila jaz bom,
 Molila goreče za tebe,
 Da srečno se vrneš na dom!...

Rokó ti podajem sedaj,
 Sam angelj tvoj sprémlja te naj,
 Naj sprémlja povsód te in spremi
 K nevesti te zvesti nazaj!

Gorázd.

Poslednje pismo.

Šest dolgih mesecev že bó,
 Odkar je vzel od tod slovó.“
 „In njega le še ni domú,
 O njem ni pisma, ne glasú.“
 „Oj dragi moj, oj ženin moj,
 Mar večno traje divji boj?“
 Na pragu deklica stoji,
 Po vasi poštni rog doní.
 „Imaš kaj, poštni sel, za mé?“ —
 „Bó, mislim, pisemce za té.“
 In drobno pisemce jej dá,
 To pismo črn pečát imá.
 In bere, bere pismo to —
 Ne gré, kar bere, jej v glavó.

„Kdo drug še v list pogledaj mi,
 Káj v njem stoji, povedaj mi!“
 In sêstre, bratje, cela vas
 Iz lista brala je tá glas:
 „Da krogla privršela je,
 Pa ga v srcé zadela je“
 In sluša poročilo tó —
 Ne gré, kar sliši, jej v glavó!
 Na prag hodeva dan na dan,
 Ko poštar trobi v rog glasán.
 Po pismih praša iz vojské,
 Če ktero nosi nje imé? —
 Pač mnog in mnoga list dobí,
 A zá njo, zá njo več jih ní!

Gorázd.

